

3. Prvi člani

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

2. Maj. 2018

↗ *Nazaj na kazalo*

Po novi republikanski ustavi je bila cerkvam, verskim združenjem in ustanovam odslej odvzeta finančna pomoč s strani države in občin. Še huje je bilo to, da je bila predvidena »v roku dveh let popolna ukinitvev proračuna za kler«.^[1] Cilj je bil uničiti

Cerkev, če že ne z nasiljem, pa z oslabitvijo njenih služabnikov.

Eden od klerikov, ki so občutili omenjene ukrepe, je bil José María Somoano, mlad duhovnik, ki ga je madridski škof posvetil leta 1927 in ki je leta 1931 opravljal službo kaplana Kraljeve bolnišnice.^[2]

Bólnica je stala na skrajnem severu Madrida, sedem kilometrov iz centra, praktično sredi polja. Njeno ime – »Narodna bolnišnica za nalezljive bolezni« – pojasnjuje to osamitev. Odprta je bila leta 1925. (Ime »Kraljeva bolnišnica« je podedovala od starega režima.)^[3] V njej so se zdravili primeri epidemije in nalezljivih bolezni ter strašne tuberkuloze, ki je v tistem času zahtevala največ postelj in požela največ smrti.

Dne 2. januarja 1932 je mati Tornera v Samostanu sv. Elizabete na kaplanovo izrecno prošnjo pričela

moliti in se mrtvičiti za uspeh nekega načrta, ki ga je pripravljala Jožefmarija. Ta je medtem v spremstvu gospoda Lina, še enega mladega duhovnika, odšel v Kraljevo bolnišnico, da bi se pogovoril s kaplanom Somoanom, ki je nestrpno želel izvedeti kaj o Delu. ***Molitev in zadoščevanje nista bila zaman***, je zapisal dva dni zatem, ***ta prijatelj že pripada Delu.***^[4] (V tem času – kot bomo kmalu videli – je Jožefmarija pridobival prve privržence.) V očeh ustanovitelja je bila to odlična pridobitev, prvovrsten poklic, pravi zaklad za apostolsko delo; skratka, vzvod za spodbujanje nebes, kot je dejal v svojih *Zapiskih*:

S Joséjem M. Somoanom smo pridobili, kot tukaj pravijo, čudovit stik, kajti naš brat zna sijajno usmerjati trpljenje bolnikov svoje bolnišnice, da bi Srce našega Jezusa pospešilo čas svojega Dela ob nagibu tako lepega zadoščevanja.^[5]

Jožefmarija je tako cenil molitev trpljenja za razvoj Dela, da mu je bil ta čudoviti doprinos več kot dovolj, da je neko dušo sprejel v Delo:

G. Lino nam je včeraj povedal o neki bolnici v Kraljevi bolnišnici, Bogu zelo prijetni duši, ki bi lahko bila prvi zadoščevalni poklic. Ker se vsi skupaj strinjamo, ji bo Lino sporočil našo skrivnost. Četudi bi umrla pred uradnim začetkom – kar je verjetno, saj je v slabem stanju –, bo njeno trpljenje veliko vredno.^[6]—

Ustanovitelj je v svoji notranjosti čutil Gospodovo spodbudo, naj deluje med bolniki in tako položi temelje zadoščevalnega trpljenja prav z namenom izgradnje Dela. Ko mu je 7. marca 1932 gospod Lino predlagal, naj sprejme »mesto kaplana v bolnišnici za neozdravljivo bolne, ki leži poleg Kraljeve«, je bil tik pred tem, da sprejme, vendar do tega ni

prišlo zaradi nasprotovanja gospe Dolores.^[7]

* * *

29. januarja 1925, ravno ko je bil dokončan prvi paviljon Kraljeve bolnišnice, sta bila tja nameščena prva dva pacienta: bolnika s pljučno tuberkulozo. Prej kot onadva in tri mesece pred prihodom direktorja, so bile tam že navzoče usmiljenke. Na čelu teh bolnišničnih redovnic je bila sestra Engracia Echevarría, ki je v bolnišnici brez prekinitev ostala do leta 1936. Tej skupnosti sta pripadali še sestra Isabel Martín – bolničarka, zadolžena za lekarno, v drugem obdobju pa mežnarica v kapeli – in sestra María Jesús Sanz, zadolžena za kuhinjo in shrambo. Te tri redovnice so Jožefmarija poznale in bile v stiku z njim, zlasti predstojnica, sestra Engracia, ki je k sreči zapustila pomembno pričevanje o tistem razburkanem obdobju. S

prostodušnostjo pri svojih devetindevetdesetih letih podaja sestra Engracia pogumno izjavo: »Povsem jasno ohranjam spomine na tisto obdobje, ne samo glede datiranja, temveč tudi kar zadeva poteze in značilnosti oseb in dogodkov, ki so se takrat odvijali.«^[8] Nedvomno je bila žena vodstvenih sposobnosti in velike bistroumnosti. Nemudoma je zaznala, da je bil tisti mladi duhovnik, ki se je v bolnišnici pojavil v prvih mesecih leta 1932, Somoanov »duhovni voditelj«. Prav tako ji ni ušlo dejstvo, da so njegovi obiski poleg del usmiljenja sledili tudi nekemu apostolskemu hrepenenju. Zato je večkrat k njemu poslala kakšno osebo, ki bi jo lahko spremljal.^[9]

Jožefmarijevi obiski v bólnici, ki so bili spočetka občasni, so kmalu postali nekaj rednega. V nekaj tednih je zaznal rahločutnost duše kaplana Somoana, kateremu **so že samo ob**

misli, da obstajajo duhovniki, ki prihajajo k oltarju ne najbolj pripravljeni, prišle v oči solze Ljubezni, Zadoščevanja.^[10] Bilo pa je toliko onečaščenj, napadov in svetoskrunstev, ki so jih spomladi 1931 zagrešile revolucionarne množice, da je kaplan začutil nagib, da svoje življenje izroči za špansko Cerkev. (Ena od redovnic je slišala Somoanovo izročitev v kapeli, ne da bi ta opazil njeno navzočnost.)^[11] Jožefmarija, ki o tem ni vedel ničesar, je bil večkrat presenečen, ko ga je slišal praviti: »**Kmalu bom umrl, boš videl.**«^[12] Nekoliko zmeden ga je hotel na samem vprašati o njegovih motivih za takšne trditve, vendar se zaradi tega ali onega razloga ni ponudila primerna priložnost.

Somoano je umrl v soboto, 16. julija, ponoči, po dveh dneh agonije zaradi zastrupitve. V ponedeljek so ga pokopali in Jožefmarija, ki je v ta

poklic polagal toliko upanja, ga je izročil Gospodu. Umrli je kot mučenec, zastrupljen iz sovraštva do duhovništva. Ob vrnitvi s pogreba je v svoje *Zapiske* vnesel:

18. julij 1932: Gospod je k sebi vzel enega izmed naših: Joséja Marío Somoana, čudovitega duhovnika. Umrli je kot žrtev ljubezni v Kraljevi bolnišnici (kjer je bil kljub vsemu laškemu besnenju kaplan vse do konca) na večer praznika Karmelske Matere Božje – do katere je bil nadvse pobožen in je nosil njen sveti škapulir – in ker je ta praznik padel na soboto, je gotovo še isto noč užival veselje pri Bogu. Prelepa duša [...]. S svojim gorečim življenjem si je pridobil simpatijo vsakogar, ki je živel ob njem. Davi je bil pokopan [...]. Danes sem rade volje tega družbenika dal Jezusu. – Pri Njem je in bo v veliko pomoč. Veliko upanja sem polagal v njegov pošten in

krepak značaj. Bog ga je hotel zase, blagoslovljen bodi.^[13]

Jožefmarija se je čutil primorane, da zapolni izgubo, ki jo je povzročila kaplanova smrt. »V tistem času,« pripoveduje sestra Engracia, »smo ostale brez kaplana in v takšnih okoliščinah je prišel k meni g.

Jožefmarija Escrivá de Balaguer, takrat je bil mlad, komaj tridesetleten duhovnik, in mi dejal, da naj me ne skrbi, če nimam kaplana. Da naj ga ponoči ali podnevi, ob katerikoli uri, in na svojo odgovornost pokličem glede na resnost bolnika, ki bi prosil za prejem svetih zakramentov.«^[14]

Kaplan Sv. Elizabete je moral najti luknjo v svojem urniku, ki je bil že sicer več kot natrpan. Križaril je po vsem Madridu, od severa do juga, od Atoche do Fuencarrala, in čez polje prihajal vse do bolnišnice. Tam se je pojavil vsak torek, da bi spovedoval bolne. Ko pa je število spokornikov naraslo in so se obiski podaljšali, je

moral prihajati spovedovat tudi ob sobotah.^[15]

Bolniki so prav hrepeneče čakali na prihod mladega duhovnika. Od njega so pričakovali spodbudno besedo, prijazno kretnjo, preprost nasmeh, ki bi jih notranje vnel. »Kadar je prihajal spovedovat in pomagat našim bolnikom z besedo in nasveti,« pripoveduje sestra María Jesús, »sem jih videla, kako ga pričakujejo z veseljem in upanjem. Videla sem jih sprejemati trpljenje in smrt z gorečnostjo in predanostjo, ki sta vzbujali pobožnost v tistih, ki smo bili navzoči.«^[16] »Bolniki, ki so umirali v bolnišnici, se niso bali smrti,« zagotavlja sestra Isabel; »gledali so jo iz oči v oči in jo celo z veseljem sprejemali.« In redovnica se spominja nekega bolnega dekleta, katere edina tolažba je bilo to, da je znova in znova pogledovala na portret svojega fanta, ki ga je imela na nočni omarici. Jožefmarija je z njo

spregovoril in ji vlil tolikšno tolažbo, da je ni več skrbelo za portret in »je umrla zelo sveto«. ^[17]

Skoraj vsako nedeljo in praznik je maševal za vso bolnišnico in imel pridigo. Če je bilo lepo vreme, je bila maša na vrtu, na prostem, čeprav politične okoliščine niso bile ravno naklonjene javnim dogodkom liturgičnega značaja. Mladi duhovnik se pred nevarnostjo ni umikal. »Ko sem ga spoznala,« pojasnjuje o tem predstojnica, sestra Engracia, »je bil mlad, vendar že zelo razumen, zelo resen in zelo pogumen.« ^[18] S svojim izgledom in opravo je pričeval o svojem položaju in vselej nosil talar. A v ozračju je bil za duhovnike navzoč nenehen izziv, kot je razvidno iz okoliščin, v katerih je umrl Somoano, ter iz jasnih in jedrnatih besed sestre Engracie: »Naša bolnišnica je bila v tistem času oddaljena od mesta. Večina ljudi, ki so bili tam zaposleni, je imela odpor

do duhovnikov. A g. Jožefmarija je vedno ohranjal vedro, pa tudi energično držo. Že takrat je bilo vidno, da je sposoben vodenja. V vsem je bil mož velike vedrosti.«^[19]

Prihajati v Kraljevo bolnišnico čez odprto polje v redovniškem habitu ali v duhovniški obleki je pomenilo izpostavljanje se žalitvam in lučajem kamnov. (»V nas,« mimogrede omenja sestra María Jesús, »so pogosto metali kamenje.«^[20]

Jožefmariju najbrž niso izkazovali več naklonjenosti.) Nato pa je bil duhovnik v bolnišnici izpostavljen okužbam z nalezljivimi boleznimi. Za spovedovanje v tistih skupnih dvorinah je bilo treba uho približati tik ob vzglavnik in prenašati težko hropenje umirajočih ter pljunke in kašljanje jetičnikov.

Zgodba sester García Escobar nazorno oriše, kaj je v tistem času pomenila tuberkuloza. V kraju

Hornachuelos v provinci Córdoba je živela družina, v kateri so bile tri hčere: Braulia, Benilde in María Ignacia. Ko je Braulia študirala za poklic učiteljice na Normalni šoli v Córdoba, se je od nekega dekleta v prenočišču, kjer je živela, našla tuberkuloze. Družina je takoj zaprosila za sprejem v Kraljevo bolnišnico. Čas je mineval in medtem ko so čakali na prosto posteljo, je zbolela tudi María Ignacia, ki se je našla od svoje sestre. Spričo resnosti njenega stanja je leta 1930 zavela mesto, predvideno za Braulio. Njena bolezen je bila že neozdravljiva. Trpljenje in bolečine so počasi in neizprosno razjedale njeno telo.^[21]_____

María Ignacia je bila tista bolnica, o kateri je Jožefmarija zapisal: ***Bogu zelo prijetna duša, ki bi lahko bila prvi zadoščevalni poklic.*** Spomladi 1932 je bila sprejeta v Delo, saj je Jožefmarija vedel, kako je Gospodu

izročala svoje trpljenje, da bi pospešila duhovno zrelost apostolskega podviga, pri katerem je sodeloval kaplan Somoano. Njeni sestri sta kmalu izvedeli, da pripada Opus Dei. Čez nekaj mesecev sta se preselili v Madrid, da bi ji stali ob strani, saj se je njen konec nezadržno bližal. Večkrat sta bili presenečeni nad Jožefmarijevim obiskovanjem bolniških dvoran. »Zdelo se mi je presenetljivo,« pravi Benilde, »kako vesele in vedre so bile vse tiste žene, družinske matere, uboge, ločene od svojih otrok zaradi nalezljive bolezni, in kako jih je navdala globoka sreča, kakor hitro so videle vstopiti Jožefmarija.«^[22]

Ustanovitelj je nežno skrbel za to neprecenljivo poklicanost, jo opogumljal pri njeni zadoščevalni nalogi in Gospodu izročal krute bolečine, ki jih je trpela bolnica. Ob dneh, ko jo je obiskoval duhovnik, ni mogla zadrževati svoje radosti.

Veselje Maríe Ignacie, pripoveduje njena sestra Braulia, je bilo takrat očitno in komaj je utegnila povedati veliko novico: »Tukaj je bil g. Jožefmarija. Zelo sem vesela.«^[23]

Eno leto je pripadala Delu in bila zvesta svojemu poklicu, ko se je začela poslednja faza njene kalvarije. »Spremljala sem jo noč in dan,« pripoveduje Braulia. »Imela je grozne bolečine; od nog do glave je bila prekrita z ranami; njeno zadnje vretence je bilo deformirano in je strašno štrlelo navzven. Bila je iztrošena, tudi po postavi mnogo manjša kot prej. Clarita, bolničarka, jo je brez pomoči drugih lahko dvignila.«^[24]

Meseca maja se je začela silna zadoščevalna daritev in nekaj dni pozneje, kot lahko preberemo v duhovnikovih *Zasebnih zapiskih*, ji je bila podeljena sveta popotnica:

God sv. Izidorja – 15. 5. '933: Včeraj sem podelil presveto popotnico svoji s. Maríi García. Ona je zadoščevalni poklic. Kot tuberkulozna bolnica je bila z Gospodovo odobritvijo sprejeta v D. Prelepa duša. Preden je prejela obhajilo, je pri meni opravila življenjsko spoved. V narodno (Kraljevo) bolnišnico me je pospremil Juanito J. Vargas. Ta naša sestra ljubi božjo Voljo: v dolgi, mučni in mnogoteri bolezni (na njej ni nič zdravega) vidi blagoslov in posebno Jezusovo naklonjenost, in čeprav v svoji ponižnosti trdi, da si zasluži kazen, pa strašne bolečine, ki jih čuti po vsem svojem organizmu, predvsem zaradi zraslin v trebuhu, niso kazen, temveč usmiljenje.^[25]—

Štiri mesece na robu agonije; nato pa osmrtnica, s katero je ustanovitelj svojim privržencem v Delu sporočil smrt Maríe Ignacie:

Na predvečer praznika povišanja svetega Križa, 13. septembra, je v Gospodu zaspala ta naša prva s. iz našega nebeškega Dóma [...]. Molitev in trpljenje sta bila kolesi zmagoslavne kočije te naše s. – Nismo je izgubili: pridobili smo jo. – Ob novici o njeni smrti si želimo, da se naravna žalost kmalu spremeni v nadnaravno veselje, ker z gotovostjo vemo, da že imamo več moči v nebesih.^[26]_____

Neka druga bolníca, Antonia, je kot ***zadoščevalna duša***^[27]_____ nadomestila Marío Ignacio. Kar pa se Jožefmarija tiče – koliko ur, preživetih ob vzglavju umirajočih, in koliko bolnikov, oskrbljenih v nabito polnih bolniških dvorinah! Tolikokrat je bedel ob pokojnih, da je celo glede zavijanja trupel v mrtvaški prt pridobil spretnost in veščino.^[28]_____ Ker pa je bil človek, ki po besedah sestre Isabel »sebe in svojega dela ni razkazoval«, je težko ugotoviti,

katere bolnišnice je obiskoval. Med maloštevilnimi podatki o tej zadevi je pričevanje monsinjorja Cantera, duhovnika, ki je v Madridu študiral in ki je nekajkrat spremljal Jožefmarija. »Šel sem v različne bólnice,« našteva msgr. Cantero: »v Splošno bolnišnico, v Bolnišnico Deteta Jezusa, v Princesino bolnišnico, v Kraljevo bolnišnico.«^[29]

V Zasebnih zapiskih je Princesina bolnišnica omenjena povsem slučajno, po naključju, ker je Jožefmarija nekega dne pri pisanju svojih katarin moral to opravilo prekiniti. Ko se je po tej prekinitvi vrnil iz bolnišnice, je znova v roke vzel pero in to opisal:

Moral sem prekiniti pisanje, ker je najprej prišel neki g. duhovnik in nato dve gospodični, ki so mi sporočili ime nekega mladega hudo bolnega človeka v Princesini bolnišnici. Bolnikov oče – oba sta kmeta iz Extremadure – ni hotel, da

se spove fant, »ki je šel k spovedi in k obhajilu nekoč ... kot otrok«, da se ne bi prestrašil. Šel sem v bolnišnico. Hvala Bogu se je spovedal. Kakšna nevednost! Homines et iumenta salvabis, Domine!^[30]

(Moral je bili zelo znan kot spovednik umirajočih, če so ga prišli v nujnem primeru obvestiti najprej duhovnik, nato pa še dve gospodični. Zapaziti velja tudi, kako naglo se odpravi in uredi zadevo.)

Princesina bolnišnica, v kateri se je to zgodilo 8. maja 1933, je ležala kakšnih tristo metrov proč od Akademije Cicuéndez, na Ulici sv. Bernarda, ob križišču z Ulico Alberto Aguilera. Center je spadal pod okrilje Zdravstvene dobrodelnosti in je bil pripojen Medicinski fakulteti. V dvoranaх je bilo po dvesto in več postelj, pri čemer je bila površina maksimalno izkoriščena, tako da ni bilo prostora niti za nočne omarice.

V tej bolnišnici je bil decembra 1933 zaposlen neki mladi zdravnik, Tomás Canales Maeso, njegov nadrejeni pa je bil doktor Blanc Fortacín, tisti, ki je kmalu po Jožefmarijevem prihodu v Madrid leta 1927 podpisal potrdilo o cepljenju. Nekega dne je Tomás videl, kako se njegov šef pogovarja z nekim duhovnikom, katerega je predstavil kot »svojega sorodnika in sodeželana (iz Barbastra), ki ni mešetar«.

(Mešetar so rekli kleriku, ki se je vmešaval v politiko.)^[31] Od te predstavitve dalje ga je Tomás zelo pogosto srečeval po hodnikih:

»Videval sem ga dopoldne ob različnih trenutkih,« pripoveduje mladi zdravnik, »po čemer sklepam, da je moral tam ostajati tri ali štiri ure.« Morda pa je izkoristil bližino bolnišnice in tja večkrat prihajal z akademije. Kakorkoli že, nekaterim dvoranam je dajal prednost, saj se je ponavadi zadrževal na oddelkih za nalezljive bolezni. Večkrat je bil na tveganje, ki se mu je izpostavljal,

opozorjen, na kar je vselej smehljaje
in vedro odgovarjal, da je on
imuniziran proti vsem boleznim.^[32]

Na služenju bolnikom je slonela
trdnost in skriti življenjski sok Opus
Dei. Tako je to priznal ustanovitelj,
ko se je tik pred koncem svoje poti na
tem svetu ozrl v preteklost:

Bila so to intenzivna leta, ko je Opus
Dei rasel navznoter, ne da bi se tega
zavedali [...]. Človeška moč Dela so
bili bolniki v madridskih
bolnišnicah: najubožnejši; tisti, ki so
živel po svojih domovih in so
izgubili še poslednje človeško upanje;
najbolj nevedni iz tistih skrajno
oddaljenih naselij.^[33]

Njegova duša se je resnično utrdila v
šoli trpljenja, v dolgih agonijah, v
stanovitnosti kljub mukam. Koliko
misli in pobožnih zgodb izhaja iz
njegovih obiskov pri bolnih; in koliko
junaških dejanj bo ostalo skritih za
vedno! Obstaja neka katarina, z dne

14. januarja 1932, ki je kakor
zmagoslavni spev trpljenju:
***Blagoslovljena bodi bolečina. –
Ljubljena bodi bolečina. Posvečena
bodi bolečina ... Slavljena bodi
bolečina!***^[34]_____

Zgodbo o tej katarini je javno
povedal na svoji katehezi po
ameriških deželah leta 1974:

Bila je neka izgubljena žena, ki je
pripadala eni izmed najbolj
aristokratskih družin v Španiji. Našel
sem jo že propadlo; propadalo je
njeno telo in zdrávila se je na duši, v
bolnišnici za neozdravljivo bolne.
Ubožica se je nekoč prodajala po
vojašnicah. Imela je moža, imela je
otroke; vse je zapustila in se noro
prepustila strastem, a pozneje je to
bitje znalo ljubiti. Spomnil sem se na
Marijo Magdaleno: znala je ljubiti.^[35]_____

S telesom, razjedenim od bolečine, in
z dušo, prečiščeno v kesanju, je
vstopila v smrtni boj. Duhovnik ji je

podelil poslednjo duhovno pomoč in na pragu smrti ji je na uho šepetal litanije o bolečini. Ona je kričé ponavljala besede z zlomljenim glasom. ***Malo zatem je umrla. V nebesih je in nam zelo pomaga,*** dodaja ustanovitelj.^[36]___

Po zaslugi tolikšne molitve, včasih oškropljene s krvjo in včasih s solzami, se je Delo razvijalo.

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

^[1]___ Ko je bil na seji skupščine dne 22. marca 1932 potrjen pravosodni proračun, je bila vsota 66.984.509 pezet, ki je bila del proračuna iz leta 1931, znižana na 29.457.427. Od proračuna za bogočastje in kler je bilo odvisno sekularno cerkveno

osebje, kakšnih 35.000 mož (škofov, kanonikov, župnikov, koadjutorjev).

[2] Prim. A. Valdés, *Petdeseta obletnica smrti Joséja Maríe Somoana Berdasca*, v: »La Nueva España«, 15. 8. 1982.

[3] Prim. J. Torres Gost, *Medio siglo en el hospital del Rey*, Madrid, 1975; Álvaro del Portillo, *Sum.* 264. Po prihodu republike je bila Kraljeva bolnišnica preimenovana v Narodno bolnišnico, med ljudmi pa je bila še vedno znana pod prejšnjim imenom.

[4] *Zapiski*, št. 541.

[5] *Prav tam*, št. 545. Takole je upravljal s temi molitvami trpljenja: ***Lino in oba Joséja Maríi so si zadali vsak po en poklic. Prosil sem, naj v ta namen izkoristijo zadoščevanje v Kraljevi bolnišnici (prav tam, št. 552).*** Duhovniki so bili Lino Vea Murguía, José María Somoano in José María Vegas.

^[6] *Zapiski*, št. 685.

^[7] ***Njeni predlogi se zdijo kakor od Boga. Vselej je presodila prav***, še dodaja (*Zapiski*, št. 640). Še istega meseca marca 1932, se pravi dva tedna po posvetovanju z gospo Dolores, je bil proračun Ministrstva za pravosodje, namenjen za bogočastje in kler, znižan na polovico; kmalu zatem pa so bile kaplanije ukinjene.

^[8] Engracia Echevarría, AGP, RHF, T-04389, str. 1; prim. tudi: Isabel Martín Rodríguez, *Sum.* 5774; in María Jesús Sanz Zubiría, AGP, RHF, T-05138, str. 1.

^[9] Prim. *Zapiski*, št. 1003.

^[10] *Prav tam*, št. 785.

^[11] Prim. *prav tam*, št. 789.

^[12] *Prav tam*, št. 793.

^[13] *Prav tam*, št. 785. Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 267; in Joaquín Alonso, *Sum.* 4615. Prim. J. M. Cejas, *José María Somoano en los comienzos del Opus Dei*, Rialp, Madrid 1995.

^[14] Engracia Echevarría, AGP, RHF, T-04389, str. 1.

»Proračun, ki je bil prej na razpolago v vseh ustanovah, kjer je bila potrebna navzočnost duhovnika, je bil ukinjen,« pojasnjuje sestra Engracia. »Direktor naše bolnišnice, dr. Manuel Tapia, je bil mož visokega moralnega kova, zelo pošten in zelo spoštljiv in zelo zdravega razmišljanja. Vendar prav malo poučen o kristjanovih dolžnostih [...]. Vseeno je vedno ravnal zelo dobro. Ko je torej izginil proračun za kler, nas je poklical, da bi od naše plače, ki je bila pred nedavnim povišana kot zaposlenim v bolnišnicah, odštele določeno vsoto, da bi z njo pokrili stroške duhovnika, ki bi nadaljeval z

duhovno oskrbo pacientov v bolnišnici. In tako sem tudi storila, saj sem vedela, da imajo bolniki pravico prejemati zakramente in potrebno duhovno pomoč« (*prav tam*). Odlok Upravnega ministrstva, s katerim je bil ukinjen korpus kaplanov splošne dobrodelnosti, je z dne 26. 3. 1932 (prim. *Uradni zbornik Škofije Madrid - Alcalá*, 15. 4. 1932, št. 1557, str. 149).

V njegovem 3. členu je pisalo: »Kadar bolnik [...] zaprosi za verske storitve, mu bo ne glede na njegovo veroizpoved oskrba nudena, če le za to obstaja možnost.« V bolnišnicah te možnosti ni bilo, saj so bili uradni proračuni vedno nezadostni.

^[15] Prim. Isabel Martín Rodríguez, *Sum.* 5776; María Jesús Sanz Zubiría, AGP, RHF, T-05138, str. 2.

^[16] María Jesús Sanz Zubiría, AGP, RHF, T-05138, str. 2.

[17] Prim. Isabel Martín Rodríguez,
Sum. 5776 in 5777.

[18] Engracia Echevarría, AGP, RHF,
T-04389, str. 2.

[19] *Prav tam.* »Bilo je nekaj
običajnega, da so duhovniki talar
opuščali,« pričuje José Romeo Rivera;
»oče je vedno nosil sutano« (José
Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 9).
Juan Jiménez Vargas pripoveduje, da
»so mnogi duhovniki, ki so se čutili
zmožne odločnega in junaškega
dejanja, če bi bilo potrebno, hodili po
ulici v civilu [...]. Oče se nikdar ni
sprijaznil s tem, da bi v civilu hodil
naokrog. Še več, nosil je duhovniško
suknjo, ki je gotovo zbujala več
pozornosti – v pravem pomenu
besede – kot pa plašč« (Juan Jiménez
Vargas, AGP, RHF, T-04152/1, str. 4).

[20] María Jesús Sanz Zubiría, AGP,
RHF, T-05138, str. 1.

[21] Braulia García Escobar, AGP, RHF, T-04966, str. 1.

[22] Benilde García Escobar, AGP, RHF, T-04965, str. 1.

[23] Braulia García Escobar, AGP, RHF, T-04966, str. 3.

[24] *Prav tam*, št. 4.

[25] *Zapiski*, št. 1006. Spremljevalec, Juan Jiménez Vargas, ki je bil temu razvoju priča, pravi: »Ko sem spoznal ustanovitelja, je ta še vedno obiskoval te bolnišnice in opravljal svoj duhovniški apostolat. Nekega dne sem ga slučajno spremljal, ko je nesel obhajilo neki težki bolníci v Kraljevi bolnišnici, ki jo je po prejemu obhajila opogumljal in spodbujal, da bi se vredno pripravila na smrtno uro« (Juan Jiménez Vargas, *Sum.* 6702).

[26] *Dodatek XV.*

[27] O njej govori ustanovitelj v neki katarini z dne 14. 2. 1934 (*Zapiski*, št. 1136); prim. tudi Natividad González Fortún, *Sum*. 5874.

[28] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum*. 315; in Javier Echevarría, PR, str. 1590. Tako poroča očividec:
»Ponovno sem jaz ustanovitelja spremljal na domu neke družine v bližini Španskega trga, kjer je ležalo telo nekega mladeniča, ki mu je božji služabnik poprej podelil svete zakramente in čigar truplo je v moji navzočnosti zavil v mrtvaški prt« (Juan Jiménez Vargas, *Sum*. 6702).

[29] Pedro Cantero, AGP, RHF, T-04391, str. 9.

[30] *Zapiski*, št. 1002.

[31] Tomás Canales, AGP, RHF, T-02219.

[32] *Prav tam*.

[33] *Meditacija* z dne 19. 3. 1975.

^[34] *Zapiski*, št. 563.

^[35] AGP, P04 1974, II, str. 406.

^[36] *Prav tam*. Zgodbo navaja in povzema Álvaro del Portillo, *Sum.* 269; prim. tudi *Pot*, št. 208.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/3-prvi-clani/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/3-prvi-clani/)
(6. Avg. 2025)